

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője**.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a **alperes jogi képviselője** által képviselt **alperes alperes címe** alperes ellen, biztosítási szolgáltatás teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2015. november 11. napján kelt 38.P.24.475/2014/98. számú ítélete ellen, a felperes részéről 100., az alperes részéről 101., és 103. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

R é s z í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalását 5.194.870 (Ötmillió-százkilencvennégyezer-nyolcszázhetven) Ft-ra és ennek az elsőfokú ítéletben megjelölt kamataira leszállítja, míg 1.023.245 (Egymillió-huszonháromezer-kétszáznegyvenöt) Ft ingókár, az elsőfokú perköltségre, valamint a kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezés tekintetében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozta hozatalára utasítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA, valamint 34.700 (harmincnégyezer-hétszáz) forint mértékű másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak - külön felhívásra - 238.600 (kétszázharmincnyolcezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a fellebbezési eljárásban a felperes felmerült perköltsége 20.000 (húszezer) forint, az alperes költsége 20.000 (húszezer) forint + ÁFA, továbbá 69.200 (hatvankilencezer-kettőszáz) forint.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a módosított keresetében az alperes által biztosított épületben 2011. június 7. napján bekövetkezett villámcsapás biztosítási eseményre biztosítási szolgáltatásként épületkárra 8.828.268 forint, ingókárra 1.986.000 forint, bérleti díjra 2.150.000 forint, járulékos költségként 188.150 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes 3.584.857 forintot meghaladóan a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 6.653.091 forintot és ennek 2011. július 1. napjától számított késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 530.100 forint perköltséget, valamint az államnak 630.000 forint feljegyzett illetéket. Az alperest 270.000 forint feljegyzett illeték megtérítésére kötelezte.

Az ítélet indokolása értelmében a felek között vagyonbiztosítási szerződés jött létre, amelynek

alapján nem volt vitatott a Ptk. 536.§ (1) bekezdés szerint az alperes teljesítési kötelezettsége a villámcsapás biztosítási eseménnyel összefüggésben a felperes ingatlanában és ingóságaiban bekövetkezett károkért a Ptk. 548-558.§-aira figyelemmel. A villámhárító hiányát nem tekintette az alperes mentesülése alapjául szolgálónak. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a biztosítási szerződés kedvezményezettjének - az e jogosultságát megalapító tényekben bekövetkezett változások miatt - a kedvezményezett pozíciója megszűnt a biztosítási eseményt megelőzően. Az épületkár vonatkozásában további szakértői bizonyítást szükségtelennek tartotta és elfogadta a kirendelt igazságügyi szakértő véleményét, amelynek alapján megállapította, hogy a villámcsapás okozta épületkár helyreállítható. Kiemelte, hogy a szakértő kellően indokolta a számítási módszerét, az alperes a hivatkozását nem bizonyította, és nem merült fel arra adat, hogy az engedélyes tervektől eltértek volna. Az égéstermék elvezető berendezések tekintetében csökkentésre nem látott okot. A tetőtéri radiátorok sérülését szakértői kompetenciába tartozónak minősítette. A wc, bidé és a felszámított csaptelepek mind a felső fürdőszobában voltak elhelyezve és már az alapszakértői vélemény rögzítette, hogy a fenti fürdőszobai wc, bidé mikrorepedéseket szenvedhetett és az égésre tekintettel minden gépészeti elem megsemmisültnak tekinthető. Az épületkárra a felperest a vagyonbiztosítási szerződés alapján megillető helyreállítási költséget 12.911.034 forint - 979.596 forint = 11.931.438 forintban állapította meg. Ezen összeg után az áfa mértéket nem tartotta megítélhetőnek az általános szerződési feltételek H) fejezetében írtak alapján. A helyreállításra ezidáig nem került sor, a felperes áfás javítási számlával nem rendelkezik és a káronszerzés tilalmából fakadóan is a töretlen bírói gyakorlat szerint a helyreállítási költség áfájának megfizetésére az alperest nem kötelezte. Tényként állapította meg, hogy a villámcsapás okozta tűzkár az ingatlanban található ingóságok egy részét is érintette. Utalt a Ptk. 577.§-ra, az ÁSZF „M” pontjában „Teendők a kár helyszínén” címszó alatt írtakra. A felperes az alperesi kárszemlét megelőzően a biztosított ingóságok egy részét kidobta, illetve elszállította. Miután a kárbejelentéstől számított öt napon belül a kárszemplére sor került, a felperes ezzel a magatartásával szerződésszegést követett el, ami a vitatott ingóságokat illetően az alperest mentesíti a helytállási kötelezettsége alól. Az elsőfokú bíróság az ingó károkat az ingókár bejelentőlap alapján vizsgálta. A cook edénykészlet tekintetében az alperesre terhelte a bizonyítatlanság következményeit. Az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy az alperes vitatta a konyhabútor sérülését, azonban saját szakértői véleménye azt 500.000 forint anyagárral figyelembe vette mint beépített bútort. A szakértő a konyhabútort meg tudta szemlézni, így megállapítást tudott tenni; valamint nyilvánvalónak tartotta, hogy a konyhabútor leszerelése jár némi károsodással. A könyvek, ruházati árúk, lakástextil kapcsán az alperesi térítésen túlmenő kárt nem tudott megállapítani. Rögzítette, hogy az emeleten fellelhető könyvek, textilek, ruhaneműk megsemmisültek, ami azonban nem jelenti az alsó szinten volt könyvek, textilek megsemmisülését. Így további 53.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Az egyéb költségek körében elfogadta a szakértő megállapítását, mely szerint a helyreállítási munkák elvégzésével szükségképpen felmerülnek az általa megjelölt járulékos költségek (építési engedély, illeték stb.), ezért a szakértő által e címen meghatározott 400.000 forinttal növelte a felperest megillető helyreállítási költségeket. Mindezek kifejtése mellett az alperest összesen 6.653.091 forint megfizetésére kötelezte.

A felperes a fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását, a marasztalási összeg 9.635.951 forintra való felemelését kérte. Fellebbezése az épületkár áfa tartalmának megítélésére vonatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül mellőzte az épület helyreállítási költségek vonatkozásában az áfa költséget. Az általános szerződési feltételek értelmében ha a kártérítési összegből a biztosító levonhatja az adóhatóságtól visszaigényelhető összeget, akkor egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a vissza nem igényelhető összeget nem vonhatja le az építési költségekből. A kár magánszemélyt érte, aki nem követelheti vissza az áfát; az áfa a magánszemély részére költség. Sem a Ptk. 536-558 §-ai, sem az általános szerződési feltételek nem

írják elő, hogy a biztosított köteles az épületet helyreállítani vagy újjáépíteni; a biztosítási összeg kifizetésének nem feltétele a pótlás. Ugyanakkor a legtöbb esetben a helyreállítás nem történhet meg a biztosítási összeg kifizetése nélkül, ha a biztosítottnak erre nincs pénze. Tévesnek tartotta terhére róni a helyreállítás meg nem történtét és így áfa számla hiányát. Véleménye szerint az általános szerződési feltételek második bekezdése két együttes feltétel megléte esetén tartja mellőzhetőnek az áfa kifizetését: helyreállítás megtörténik és mellőzik a számlák csatolását. Mindezek alapján a szakértő által kimunkált és az elsőfokú bíróság által megállapított teljes helyreállítási költség után a kár időpontjában fennálló 25% áfa, azaz 2.982.860 forint megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Az alperes fellebbezése az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására, a marasztalási összeg 5.352.622 forintra történő leszállítására irányult. Vitatta az épületkárt tekintetében az alsó szintre a kémény, a radiátorok, a wc, bidé költség felszámíthatóságát, az ingókárok közül az általa térített meghaladóan a könyvek, ruházati áruk értékét, valamint a konyhabútorra, a cook edénykészletre, továbbá a járulékos költségekre a térítési kötelezettségét. Hangsúlyozta, hogy a felperes az alperesi kárszemle előtt az ingóságok és az épület tartozékai jelentős részét elszállíttatta, így azok nem voltak szemlélhetőek, amely által a Ptk. 544. és 557.§-ban foglaltaknak megfelelően lényeges körülmények kideríthetetlené váltak. Megítélése szerint a földszinti helyiségben lévő konyhabútor - a fotók alapján is - a tűzben sérülést nem szenvedett, azt a felperes a kárszemle előtt leszereltette és elszállította, így nem fogadta el a szakértő állítását, hogy a konyhabútort látta sérülten, de az esetleges sérülések a használhatóságot nem befolyásolják. Előadta, hogy az általa felkért szakértő a konyhaszekrény értékét jóhiszeműen és akkor véleményezte, amikor azt még senki nem látta. Ezért a konyhaszekrényre térítés felszámítását indokolatlannak tartotta. A cook edénykészletet a felperes elszállította és a kirendelt szakértő sem látta, így a bizonyítatlanság következményét a felperesre kellett volna terhelni. A wc és bidé tekintetében arra utalt, hogy a károsodás lehetősége nem azonos a bizonyított ténnyel, továbbá a kárfotókon sérülés nem látszik, a felperes azokat leszerelte, a szakértő ezért nem látta. Az emeleti radiátorokat is leszerelte a felperes, így a szakértő nem láthatta, ezért csak feltételezésnek tartotta a megsemmisülését. Érthetetlennek tartotta, hogy ha az alsó szinten meglévő könyvek, textilek károsodását az elsőfokú bíróság nem tartotta igazoltnak, akkor a térítetten felül mire alapítva kötelezte további 53.000 forint megfizetésére. A szemle fotókkal bizonyítottan minősítette, hogy az alsó szinten falazott kéménynek nyoma nincs; de nem is lehetett, mert az emeleti fürdőszobában egy nyílt égésterű kazán volt, melyből vezethettek ki egy ún. szerelt kéményt. Az alsó szinten kazán nem volt, ezért oda szerelt kéményt sem kellett levezetni. Fotókat csatolt mindezek bizonyítására azzal, hogy a bizonyítatlanság a felperes terhére kell essen. Megalapozatlannak tartotta járulékos költségek címén az építési engedély, illeték, stb. megítélését. E körben a biztosítási szerződésre, a szabályzat „D” pontjára utalt, amely nevesítve felsorolja, mely költségek megtérítésére vállalt szerződési kötelezettséget, amelyek között az elsőfokú bíróság által elfogadott járulékos költségek nem szerepelnek.

Mind a felperes, mind az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezését meghaladóan az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmekhez kötötten bírálta felül az alábbiak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét.

A felperes kizárólag az épület helyreállítás utáni áfa tartalom tekintetében kérte az ítélet megváltoztatását. E körben a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperes nem a Ptk. 355. § alapján köteles kártérítésre, hanem a felek között létrejött vagyonbiztosítási szerződés alapján áll fenn a biztosítási szolgáltatási kötelezettsége. A biztosítási szerződés és a biztosítási feltételek

meghatározzák azt, hogy az alperes milyen biztosítási eseményre, milyen biztosítási szolgáltatásra köteles. Az alperes így a biztosítási szerződés és biztosítási feltételek által meghatározottak szerint, és azok által meghatározott mértékben köteles a biztosítási szolgáltatás teljesítésére. Az Általános Szerződési Feltételek a H) pontban rendelkeznek az áfa-ról. A felperes mint magánszemély áfa visszaigénylésre nem jogosult, így a biztosítási feltételeknek az adóhatóságtól visszaigényelhető összegre vonatkozó pontja alkalmazhatósága fel sem merült a jelen esetben. Az Általános Szerződési Feltételek H) pontjának felperes által is idézett mondata nem kettős, együttes feltételt határoz meg; kizárólag azt rögzíti, hogy számla nélkül történő helyreállítás esetén az alperes az áfa nélkül kalkulált, károsodott vagyontárgy javításához szükséges, és a kár időpontjában fennálló átlagos nettó helyreállítási költséget téríti. Ez a rendelkezés összhangban van az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott 2003. évi LX. törvény (Bit.) 96. § (6) bekezdésében foglaltakkal, amely szerint áfa-val növelt összeg megtérítésére áfa-tartalmú számla alapján vállalhat az alperes biztosítási szolgáltatási kötelezettséget. A jelen esetben a felperes a helyreállításhoz számlát nem csatolt. Az épület helyreállítása, újjáépítése nem történt meg, tehát a felperes számlával nem rendelkezik. Önmagában abból a tényből, hogy a biztosított a biztosítási szolgáltatás megtérítésével helyreállításhoz nem köteles, nem következik az alperes áfa fizetési kötelezettsége. Az épület helyreállítása hiányában a felperesnek áfa fizetési kötelezettsége nem is merült fel, a felperesnek a tényleges helyreállítás megrendelésével és annak kifizetésével a vállalkozó által kibocsátott áfa-tartalmú számla kiegyenlítésével merül fel az áfa fizetési kötelezettsége. Ez a jelen esetben nem áll fenn. Mindezek alapján a felperes az áfa tartalmat megalapozatlanul követelte az alperestől. A fenti indokbeli kiegészítéssel az elsőfokú bíróság megalapozottan foglalt állást a felperesnek az épületkár utáni áfa tartalom megfizetése iránti keresete tárgyában.

Az elsőfokú ítéletből kitűnően az elsőfokú bíróság mindösszesen 6.653.091 forintra és késedelmi kamataira marasztalta az alperest. Ez a marasztalási összeg részben az épületkárból, az épület helyreállítási költségéből adódik. Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság 11.931.438 forintban határozta meg az áfa tartalom nélkül az épületkár, ugyanakkor tényadat van arra, hogy az alperes a kedvezményezettnek teljesített 6.989.742 forintot, így további épületkár 4.941.696 forintra marasztalt ténylegesen az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú ítéletből az is egyértelműen kitűnik, hogy egyéb költségek címén, rom- és törmelék eltakarítási költségként 188.150 forintot, helyreállítási munkák elvégzésével szükségképpen felmerülő járulékos költségként 400.000 forintot, bérleti díjra további 100.000 forintot ítélt meg az elsőfokú bíróság, tehát egyéb költségekre mindösszesen 688.150 forintot.

Az ítélet rendelkező része szerinti teljes marasztalási összegből levonásba helyezve a 4.941.696 forint épületkár és az egyéb költségekre megítélt 688.150 forintot, adódik az ingókra megítélt 1.023.245 forint. Az első fokú ítélet indokolásából mindez egyértelműen nem derült ki, azonban az elfogadott épület helyreállítási költség és alperesi teljesítés, valamint az egyéb költségekből - fentiek szerint - megállapítható volt, hogy ténylegesen ingókra milyen összeg megfizetésére marasztalta az elsőfokú bíróság az alperest. A másodfokú bíróság így ehhez képest bírálta felül az alperesi fellebbezési kérelemhez kötötten a további egyes biztosítási szolgáltatások mértékét.

Fellebbezéssel nem volt támadott az egyéb költségekből a rom- és törmelék eltakarítás költsége, valamint a bérleti díjra megítéltek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla nem érintette.

Az elsőfokú bíróság járulékos költségekre 400.000 forintot megítélt. Az alperes fellebbezésével ezt a marasztalást támadta, mely támadás megalapozott volt az alábbiak szerint. Az alperes a biztosítási szerződés alapján köteles biztosítási szolgáltatás teljesítésére. A biztosítási feltételek D) pontja egyértelműen meghatározza, hogy az alperes milyen költségek megtérítésére köteles. A rom- és törmelék eltakarítási költség, valamint a bérleti díj térítési kötelezettség és annak elsőfokú ítéletben

kitett mértéke fellebbezéssel nem volt támadott. Ezen két tételen túlmutató az elsőfokú bíróság által járulékos költségként megítélt 400.000 forint összeg. A biztosítási feltételek D.) pont szerinti kárenyhítési költségekbe sem tartoznak azok a költségek, amelyeket az elsőfokú bíróság járulékos költségként megítélt. Az elsőfokú bíróság e költségeket alapvetően a szakértői vélemény alapján látta megítélhetőnek, úgy mint építési engedély, illeték, stb. költségek. Ezen költségek, bár járulékos költségek, azonban az alperes szolgáltatási kötelezettségét nem a szakértői vélemény alapítja meg, és nem is a már idézett Ptk. 355. §-a, hanem maga a biztosítási szerződés. Az alperes csak a biztosítási feltételekben meghatározott költségek megfizetésére vállalt szerződéses kötelezettséget, ezekbe a szakértő által kimunkált költségek nem tartoznak, így az alperes szolgáltatási kötelezettségvállalás hiányában azok megtérítésére nem köteles. Ezért e járulékos költségek tekintetben a keresetet el kellett utasítania a másodfokú bíróságnak.

Az alperes által fellebbezéssel vitatott kéményhiány, radiátorok, wc, bidé anyagköltsége összesen 247.469 forintban, az épületkár körébe tartozik. Az elsőfokú bíróság az épületkárt a kiegészített szakértői vélemény alapján, a kiegészített szakértői véleményben meghatározott 12.911.034 forint anyag- és munkadíj elfogadásával, és ennek 979.596 forinttal való korrigálásával fogadta el 11.931.438 forintban. A kiegészített szakértői vélemény 12.911.034 forint végösszegében a radiátorok költsége nem szerepel. A bidé elhelyezése, bekötése, stb. is csak 32.743 forint anyagár és 2.233 forint díjjal, azaz mindösszesen 34.976 forinttal került beállításra. Wc-re vonatkozóan sem található a kiegészített szakértői vélemény végösszegének összesítésében anyagár, illetőleg munkadíj, így az alperesnek a radiátorok 95.920 forint, valamint a wc, bidé költségére a 34.976 forintot meghaladó leszállítási kérelme nem lehetett megalapozott.

A fentiek szerint a bidére 34.976 forintra történő szakértői elszámolást támadó alperesi fellebbezés megalapozott volt az alábbiak szerint. Tény, hogy az alperes a kárszemle megtartásával nem késlekedett, azt a biztosítási szerződésben meghatározott határidőn belül megtartotta, így az alperes oldalán szerződésszegés nem állt fenn. Ugyanakkor tényként igazolt, hogy a felperes a teljes kárszemlét nem tette lehetővé, miután a káresemény és a kárszemle közötti időben a helyszínt megváltoztatta, ingóságokat, illetőleg felszerelési tárgyakat eltávolított, így azokat az alperes megsejteni nem tudta. Ebből következően az alperesi kárszemlének a hiánya és így a bizonyítás, nevezetesen, hogy a káresemény során ténylegesen károsodott az adott tartozék vagy ingóság, a felperest terhelte, e bizonyítás hiánya a felperes terhére volt értékelendő. Az a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen nem volt megállapítható, hogy a káreseményben a bidé ténylegesen sérült, vagy a biztosítási eseménnyel okozati összefüggésben oly mértékű károsodása állt fenn, amely szerint indokolt a cseréje, és az anyagára felszámítható. Ebből következően az alperes fellebbezése a 34.976 forintra megalapozott volt.

A kémény alsó szinti hiányára alapított alperesi fellebbezés ugyanakkor nem vezethetett eredményre. E körben az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott, helytállóan számolta el a kiegészített szakértői vélemény megállapításaira is figyelemmel a kémény újjáépítését. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az emeleti fürdőszobában nyílt égésterű kazán, és abból kivezetett úgynevezett szerelt kémény ténye önmagában nem zárja ki, hogy épített kémény is volt. Az építési engedélyezési terv épített kéményt tartalmaz. A tervtől eltérés nem volt igazolt a perben. Így erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a teljes kéménykárosodást és számolta azt el az épületkárként.

Az elsőfokú ítéletből a már fentebb levezetettek szerint annyi megállapítható volt, hogy ingókárra az alperes által térítetten felül további 1.023.245 forintot ítelt meg az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú ítélet indokolásából az is megállapítható, hogy az ingókárokat a keresetlevél F/10. mellékletét képező kárbejelentő lap alapján vizsgálta, az ott meghatározott tételek szerint. Ugyanakkor az egyértelműen nem volt megállapítható, hogy az alperes által a fellebbezésében vitatott egyes ingó

kártételekre, nevezetesen a konyhabútorra, a Cook edénykészletre, valamint könyvek, ruházati árukra ténylegesen milyen összeget ítélt meg az elsőfokú bíróság. Nem állapítható meg, hogy az 1.023.245 forinton belül a fellebbezéssel vitatott egyes ingóságokra ténylegesen milyen összeg került megítélésre. A keresetlevél mellékletét képező F/10. számú listában az ingók beszerzési árral kerültek megjelölésre, ezzel egyezően határozta meg a felperes az érvényesített összeget. Így például a felperes a Cook edénykészletre 220.000 forint, a konyhaszekrényre 250.000 forint, míg a ruházatra, lakástextilre és könyvekre összesen 730.000 forint követelést jelölt meg. Mindehhez képest a Cook edénykészletre a szakértő 100.000 forintot, a konyhaszekrényre 200.000 forintot határozott meg. Az alperesi fellebbezés 500.000 forintban jelölte meg a konyhabútor összegét, melyre figyelemmel sem volt ténylegesen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a konyhaszekrényre milyen összeget fogadott el és ítélt meg. Az elsőfokú ítélet szerint a figyelembe vett F/10. alatti beadvány 6. oldalán felsorolt ingóságok közül csak ruházati és lakástextil, valamint könyvek, lexikonok voltak alperes által támadottak. Az F/10. szerint ezek értéke $544.000 + 91.600 + 300.000$ forintban került megjelölésre. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy milyen összegben fogadta el a bíróság ezek értékét, és ténylegesen mire ítélte meg a további 53.000 forintot. Ezek tekintetében nem dönthető el az indokolás tartalma alapján, hogy az alperest ez a térítési kötelezettség a földszinten vagy az emeleten elhelyezett ingóságok tekintetében terheli. Arra adat van, hogy a ruházati és lakástextiliák, illetőleg könyvek mind a felső, mind az alsó szinten voltak az ingatlanban, azonban, hogy milyen megosztásban, és ehhez képest az alsó szinten lévők ténylegesen károsodtak-e, arra adat és ténymegállapítása nem volt. Mindezek kiemelésével a jelen peradatok mellett egyértelműen nem volt megállapítható, hogy ingókárra, és ezen belül az alperesi fellebbezéssel támadott egyes ingóságokra, és mely ingóságokra milyen biztosítási szolgáltatási mértéket állapított meg az elsőfokú bíróság, és ehhez képest az alperesi teljesítésre is figyelemmel, milyen összeg további megfizetésére marasztalta az alperest. Ez az elsőfokú ítéletnek olyan hiányossága, amely a jelen másodfokú eljárásban nem volt pótolható, és amely körben az elsőfokú tárgyalás megismétlése szükséges.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta, és részítéletet hozva az elsőfokú ítélet 6.653.091 forint marasztalási összegét leszállította a 400.000 forint járulékos költségekkel, valamint a bidé 34.976 forint összegével, melyre is figyelemmel a marasztalási összeg 5.194.870 forintra került leszállításra, az elsőfokú ítéletben kitett késedelmi kamatokkal együtt. Ezen túlmenően, mivel az ingókárok vonatkozásában az elsőfokú ítélet nem volt felülbíráható, az 1.023.245 forint ingókár a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította..

A hatályon kívül helyezett rész pertárgyértéke alapján a pernyertesség, pervesztesség aránya módosulhat, az abban való döntéshozatal folytán, így a perköltség és a kereseti illeték viselése tekintetében is hatályon kívül helyezte az első fokú ítéletet a másodfokú bíróság. Mindezt meghaladóan pedig a keresetet elutasító ítéleti rendelkezést helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a jelen másodfokú eljárásban felmerült költségek viseléséről az érdemben elbírált rész tekintetében a fellebbezési pertárgy értékekre is figyelemmel a felperes fellebbezésének eredménytelensége, valamint az alperesi fellebbezés részbeni eredményessége okán a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján határozott, elszámolva a feleket képviselő ügyvédek díját a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdése, és 4/A. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre, valamint a képviselők áfa fizetési nyilatkozatára figyelemmel. Az alperesnek költségként merült fel az elbírált rész vonatkozásában a lerótt fellebbezési illeték. A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére köteles eredménytelen fellebbezése okán az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó

6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés szerint.

A Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyezett rész vonatkozásában a Pp. 252. § (4) bekezdés szerint csak megállapította a felek felmerült költségét, amelynek viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia az eljárást befejező határozatában. E vonatkozásban költségként ugyancsak a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos ügyvédi munkadíjat, valamint az arányos, alperes által lerótt fellebbezési illetéket, mint alperesnél felmerült további költséget számolta el a másodfokú bíróság.

, 2016. május 10.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.

előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes sk.

bíró

A kiadmány hitelül: